

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1350/2540

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 32, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวแต่มีความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสามซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80, 83, 91, 32 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ริมของกลางจำเลย ให้การ ปฏิเสธศาลชั้นต้น พิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐาน พยายามฆ่าและใช้ระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวกันความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ส่วนความผิดฐานมีวัตถุระเบิดจำคุก 2 ปีแต่เมื่อรวมโทษทั้งสองกระทงแล้ว คงให้ จำคุกตลอดชีวิตเพียงสถานเดียวตามมาตรา 91(3) ริมของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณากลับให้ยกฟ้อง แต่ให้ริมของกลางโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริง ฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2535 เวลาประมาณ 22 นาฬิกา ได้มีคนร้ายขว้างระเบิด ทำให้นางจรินทร์ คงสมสุข ผู้เสียหายที่ 1 และนายหา ภูหมื่น ผู้เสียหายที่ 2 ถูกสะเก็ดระเบิด ได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย ตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลเอกสารหมายจ.1 และ จ.2 เจ้าพนักงานตำรวจได้นำชิ้นส่วนระเบิดไปตรวจสอบแล้วปรากฏว่าเป็นส่วนหนึ่งของระเบิดขว้าง ชนิดสังหารแบบเอสเอฟจี 82 อันเป็นเครื่องกระสุนปืนตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ ที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้มีได้และเมื่อเกิดระเบิดขึ้นมีอำนาจทำลายสังหารชีวิต มนุษย์ สัตว์ และทรัพย์สินเสียหายได้ในรัศมีจรัลประมาณ 10 เมตรจากจุดระเบิด ตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.1 ของศาลอาญา คดีมีปัญหาคำพิพากษาของโจทก์ว่าจำเลย เป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าวเพื่อพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่าก่อนเกิดเหตุเล็กน้อย พยานได้ยินเสียงจำเลยกับนางตุ๊กกรรยา พยานจึงใช้ไฟฉายส่องดู จำเลยได้พูดขึ้นว่า มึงฉายไฟหา ลูกปืนหรือ แล้วจำเลยกับพยานมีปากเสียงทะเลาะกันด้วยถ้อยคำหยาบคาย สักครู่พยานเห็นนาง ตุ๊กเดินกลับเข้าไปในบ้าน ขณะนั้นพยานยืนอยู่ห่างจากจำเลยเพียงวาเศษที่ตรอกเข้าบ้านพยานมี ไฟฟ้าสาธารณะอยู่ตรงกันข้ามบ้านผู้เสียหายที่ 2 ส่องไปทางบ้านนางสาส์ซึ่งเป็นแม่ยายจำเลย แสงไฟดังกล่าวสามารถเห็นหน้าจำเลยได้ ได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลยมาก่อนและก่อน

เกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ได้ยินเสียงคุยกันซึ่งจำได้ว่าเป็นเสียงจำเลยคุยกับนางตุ๊กกรรยาจำเลย จึงได้ใช้ไฟฉายส่องดูและเห็นว่าเป็นจำเลยและขณะที่ทะเลาะกันผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ใช้ไฟฉายส่องหน้าจำเลยถึง 3 ครั้ง จากการฉายไฟฉายดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายที่ 1 เห็นเสื้อผ้าที่จำเลยสวมใส่อยู่ในขณะเกิดเหตุได้ชัดเจนว่าจำเลยนุ่งกางเกงสีเทา ใส่เสื้อสีน้ำเงินคอสีขาว น่าเชื่อว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ทะเลาะกับจำเลย และจากลักษณะการกระทำของจำเลยที่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นกล่าวคือ ในตอนแรกที่ทะเลาะกันเห็นจำเลยเดินเข้าไปในกระท่อมแล้วเดินออกมาที่ผู้เสียหายที่ 1 และกลับมาทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 อีก หลังจากนั้นได้เดินถอยหลังไปและพูดว่ามึงแน่ใช่ไหม โดยพูดเน้นถึง 3 ครั้ง แล้วก้มหยิบวัตถุที่พื้นดิน ผู้เสียหายที่ 1 รู้สึกว่ามีวัตถุถูกเหวี่ยงมาจากทางจำเลย ข้ามศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ไปและได้ยินเสียงวัตถุที่เหวี่ยงมาตกทางด้านหลังผู้เสียหายที่ 2 ดังตুম ซึ่งก็คือการระเบิดของลูกระเบิด ตามที่ฟังได้ดังกล่าวข้างต้นจึงเชื่อได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าว เพราะว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงและมีได้ทะเลาะกับผู้อื่นอีกในขณะนั้น ขณะเกิดเหตุมีเพียงแต่ผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยเท่านั้นที่อยู่ในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ตามคำเบิกความของพันตำรวจโทสุรัชย์ ศิริวิเชียร พยานโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนคดีนี้ก็ปรากฏว่า ในชั้นสอบสวนที่ได้กระทำในวันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ระบุว่าจำเลยเป็นคนร้าย ตามบันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายเลข 3 และในการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุในคืนเกิดเหตุตามเอกสารหมายเลข 1 ของศาลจังหวัดชัยนาท ก็ได้รับข้อสันนิษฐานเบื้องต้นไว้ว่าเชื่อว่าจำเลยได้ใช้ระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 เพื่อฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ที่เกิดมีปากเสียงกัน ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนจึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษส่วนเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ไปชี้ตัวจำเลยนั้นน่าจะเชื่อว่าเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 1 กลัวโดยจะเห็นได้จากที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า หลังจากเกิดเหตุแล้วผู้เสียหายที่ 1 ต้องหลบไปนอนที่อื่น และปรากฏต่อมาว่าเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2535 ผู้เสียหายได้ไปดูตัวจำเลยแล้วยืนยันว่าเป็นคนร้ายที่ขว้างระเบิดใส่ผู้เสียหายที่ 1 จริง ตามบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายเลข 3 แผ่นที่ 2 และที่จับจำเลยได้หลังจากเกิดเหตุ 1 เดือนนั้น พันตำรวจโทสุรัชย์ก็ได้เบิกความว่ามีใช่เป็นเรื่องที่ไม่ทราบจำเลยเป็นคนร้ายดังจะเห็นได้จากบันทึกการตรวจสอบที่เกิดเหตุและบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าวข้างต้นซึ่งระบุชัดว่าจำเลยเป็นคนร้ายเมื่อพิจารณาถึงการที่จำเลยทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 และกิริยาของจำเลยที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ ตลอดจนพฤติการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่โจทก์นำเสนอโดยตลอดแล้วมีข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และสอดคล้องต้องกันฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า หลังจากทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 แล้ว จำเลยเดินเข้าไปหยิบลูกระเบิดในกระท่อม และจำเลยได้ใช้ลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดที่ขว้างไปดังกล่าวสามารถทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้ จึงเป็นการขว้างไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 แต่การกระทำของจำเลยกระทำไปไม่ตลอดเพราะสะเก็ดระเบิดไม่ถูกอวัยวะสำคัญของผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 จึงไม่ตายสมดังเจตนาของจำเลย จึงเป็นการพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และเมื่อสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับบาดเจ็บ จึงถือได้ว่าเป็นพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 ด้วย กรณีเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องโจทก์ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น

แต่ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีวัตถุระเบิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคหนึ่ง กับฐานใช้วัตถุระเบิดไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม มารวมสองกรรมโดยเห็นว่าเป็นความผิดคนละกรรมกันนั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบ เห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง"พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานมีวัตถุระเบิด ฐานพยายามฆ่า และใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ริบของกลาง คู่มือบ่งชี้การตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1350/2540 พนักงานอัยการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โจทก์สืบเอก สำรวจ ทองบุญจำเลย ป.อ. ม. 90, ม. 288 พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ม. 78 การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวแต่มีความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80, 83, 91, 32 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ริบของกลางจำเลย ให้การ ปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานพยายามฆ่าและใช้ระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวกัน ความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ส่วนความผิดฐานมีวัตถุระเบิดจำคุก 2 ปีแต่เมื่อรวมโทษทั้งสองกระทงแล้ว คงให้จำคุกตลอดชีวิตเพียงสถานเดียวตามมาตรา 91(3) ริบของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง แต่ให้ริบของกลางโจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2535 เวลาประมาณ 22 นาฬิกาได้มีคนร้ายขว้างระเบิดทำให้นางจรินทร์ คงสมสุข ผู้เสียหายที่ 1 และนายหา ภูหมื่น ผู้เสียหายที่ 2 ถูกสะเก็ดระเบิดได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย ตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลเอกสารหมายเลข 1 และ จ.2 เจ้าพนักงานตำรวจได้นำชิ้นส่วนระเบิดไปตรวจสอบแล้วปรากฏว่าเป็นส่วนหนึ่งของระเบิดขว้างชนิดสังหารแบบเอสเอฟจี 82 อันเป็นเครื่องกระสุนปืนตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้มิได้และเมื่อเกิดระเบิดขึ้นมีอำนาจทำลายสังหารชีวิตมนุษย์ สัตว์ และทรัพย์สินเสียหายได้ในรัศมี

ฉกรรจ์ประมาณ 10 เมตรจากจุดระเบิด ตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.1 ของศาลอาญา คดีมีปัญหาตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าวเพื่อพยายามฆ่า ผู้เสียหายที่ 1 และสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่าก่อนเกิดเหตุเล็กน้อย พยานได้ยินเสียงจำเลยกับนางตุ๊กกรรยา พยานจึงใช้ไฟฉายส่องดู จำเลยได้พูดขึ้นว่า มึงฉายไฟหาลูกปืนหรือ แล้วจำเลยกับพยานมีปากเสียง ทะเลาะกันด้วยถ้อยคำหยาบคาย สักครู่พยานเห็นนางตุ๊กเดินกลับเข้าไปในบ้าน ขณะนั้นพยานยืนอยู่ห่างจากจำเลยเพียงวาเศษที่ตรอกเข้าบ้านพยานมีไฟฟ้าสาธารณะอยู่ตรงกันข้ามบ้านผู้เสียหายที่ 2 ส่องไปทางบ้านนางสาส์ซึ่งเป็นแม่ยายจำเลยแสงไฟดังกล่าวสามารถเห็นหน้าจำเลยได้ ได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลยมาก่อนและก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ได้ยินเสียงคุยกันซึ่งจำได้ว่า เป็นเสียงจำเลยคุยกับนางตุ๊กกรรยาจำเลย จึงได้ใช้ไฟฉายส่องดูและเห็นว่าเป็นจำเลยและขณะที่ ทะเลาะกันผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ใช้ไฟฉายส่องหน้าจำเลยถึง 3 ครั้ง จากการฉายไฟฉายดังกล่าวทำให้ ผู้เสียหายที่ 1 เห็นเสื้อผ้าที่จำเลยสวมใส่อยู่ในขณะเกิดเหตุได้ชัดเจนว่าจำเลยนุ่งกางเกงสีเทา ใส่ เสื้อสีน้ำเงินคอสีขาว น่าเชื่อว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ทะเลาะกับจำเลย และจากลักษณะ การกระทำของจำเลยที่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นกล่าวคือ ในตอนแรกที่ทะเลาะกันเห็นจำเลยเดินเข้าไปใน กระท่อมแล้วเดินออกมาที่ผู้เสียหายที่ 1 และกลับมาทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 อีก หลังจากนั้นได้ เดินถอยหลังไปและพูดว่ามึงแน่ใช่ไหม โดยพูดเน้นถึง 3 ครั้ง แล้วก้มหยิบวัตถุที่พื้นดิน ผู้เสียหายที่ 1 รู้สึกว่ามีวัตถุถูกเหวี่ยงมาจากทางจำเลยข้ามศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ไปและได้ยินเสียงวัตถุที่เหวี่ยงมา ตกทางด้านหลังผู้เสียหายที่ 2 ดังตม ซึ่งก็คือการระเบิดของลูกระเบิด ตามที่ฟังได้ดังกล่าวข้างต้นจึง เชื่อได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าว เพราะว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับ เพื่อนบ้านใกล้เคียงและมิได้ทะเลาะกับผู้ใดในขณะนั้น ขณะเกิดเหตุมีเพียงแต่ผู้เสียหายที่ 1 กับ จำเลยเท่านั้นที่อยู่ในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ตามคำเบิกความของพันตำรวจโทสุรัชย์ ศิริวิเชียร พยาน โจทก์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนคดีนี้ก็ปรากฏว่า ในชั้นสอบสวนที่ได้กระทำในวันรุ่งขึ้นจาก วันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ระบุว่าจำเลยเป็นคนร้าย ตามบันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายจ.3 และในการตรวจสถานที่เกิดเหตุในคืนเกิดเหตุตามเอกสารหมายป.จ.1 ของ ศาลจังหวัดชัยนาท ก็ได้ระบุข้อสันนิษฐานเบื้องต้นไว้ว่าเชื่อว่าจำเลยได้ใช้ระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหาย ที่ 1 เพื่อฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ที่เกิดมีปากเสียงกัน ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคือง กับจำเลยมาก่อนจึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษส่วนเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ไปชี้ตัวจำเลยนั้นน่าเชื่อว่าเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 1 กลัวโดยจะเห็นได้จากที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า หลังจากเกิดเหตุแล้วผู้เสียหายที่ 1 ต้องหลบไปนอนที่อื่น และปรากฏต่อมาว่าเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2535 ผู้เสียหายได้ไปดูตัวจำเลยแล้วยืนยันว่าเป็นคนร้ายที่ขว้างระเบิดใส่ผู้เสียหายที่ 1 จริง ตามบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมาย จ.3 แผ่นที่ 2 และที่จับจำเลยได้หลังจาก เกิดเหตุ 1 เดือนนั้น พันตำรวจโทสุรัชย์ก็ได้เบิกความว่ามีใช่เป็นเรื่องที่ไม่ว่าทราบจำเลยเป็นคนร้าย ดังจะเห็นได้จากบันทึกการตรวจสอบที่เกิดเหตุและบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งระบุชัดว่าจำเลยเป็นคนร้ายเมื่อพิจารณาถึงการที่จำเลยทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 และกิริยาของ จำเลยที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ ตลอดจนพฤติการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่โจทก์ นำสืบมาโดยตลอดแล้ว มีข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และสอดคล้องต้องกัน ฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า หลังจากทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 แล้ว จำเลยเดินเข้าไปหยิบ ลูกระเบิดในกระท่อม และจำเลยได้ใช้ลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่า

ถูกระเบิดดังกล่าวข้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าถูกระเบิดที่ขว้างไปดังกล่าวสามารถทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้จึงเป็นการขว้างไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 แต่การกระทำของจำเลยกระทำไปไม่ตลอดเพราะสะเก็ดระเบิดไม่ถูกอวัยวะสำคัญของผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 จึงไม่ตายสมดังเจตนาของจำเลย จึงเป็นการพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และเมื่อสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับความบาดเจ็บ จึงถือได้ว่าเป็นพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 ด้วยกรรมเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องโจทก์ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นแต่ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีวัตถุระเบิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคหนึ่ง กับฐานใช้วัตถุระเบิดไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม มารวมสองกรรมโดยเห็นว่าเป็นความผิดคนละกรรมกันนั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบ เห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง"พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานมีวัตถุระเบิด ฐานพยายามฆ่า และใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ริบของกลาง(กอบเกียรติ รัตนพานิช-สมมาตร พรหมานุกูล-ชลอ บุญยเนตร)แหล่งที่มาสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้จำเลยทะเลาะกับผู้เสียหายที่1แล้วเดินเข้าไปหยิบถูกระเบิดในกระตอมและได้ใช้ถูกระเบิดดังกล่าวข้างใส่ผู้เสียหายที่1โดยเจตนาฆ่าจำเลยมีความผิดฐานมีวัตถุระเบิดฐานพยายามฆ่าและใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทแต่ศาลฎีกาเคยวินิจฉัยสรุปคดีที่มีลักษณะคล้ายกันว่าเป็นการกระทำความผิดต่างกรรมกันได้แก่ คำพิพากษาศาลฎีกาที่2153/2519จำเลยเป็นพลตำรวจออกปฏิบัติการตามแผนกวางล้างโจรผู้ร้ายในฤดูแล้งระหว่างปฏิบัติการผู้บังคับกองพบจำเลยกำลังเมาสุราพกปืนยืนขวางถนนอยู่จึงดึงตัวขึ้นรถเพราะว่าถ้าปล่อยไว้อาจจะไปก่อเหตุรุนแรงเดือดร้อนระหว่างทางจำเลยเอาถูกระเบิดที่มีอยู่ถอดสลักนิรภัยโยนเข้าไปได้ที่นึ่งของผู้บังคับกองแล้วจำเลยกระโดดรถหนีถูกระเบิดได้ระเบิดขึ้นเป็นเหตุให้ผู้บังคับกองกับพวกบาดเจ็บการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานเพราะกระทำการตามหน้าที่กระทงหนึ่งและการที่จำเลยมีถูกระเบิดสำหรับใช้เฉพาะการสงครามไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตและใช้ถูกระเบิดนั้นพยายามฆ่าเจ้าพนักงานเป็นความผิดกระทงหนึ่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯพ.ศ.2490มาตรา78มีการยกเลิกข้อความเดิมและมีการประกาศใช้ข้อความใหม่ในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่24กรกฎาคม2530ดังนี้มาตรา78"ผู้ใดทำประกอบซ่อมแซมเปลี่ยนลักษณะซ็อมมิใช้สั่งหรือ

นำเข้าซึ่งอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดนอกจากที่กำหนดในกระทรวงที่ออกตามมาตรา 55 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงจำคุกตลอดชีวิต ผู้ใดค้าหรือจำหน่ายอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดนอกจากที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 55 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิต ผู้ใดใช้อาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดนอกจากที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 55 ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 มาตรา 313 มาตรา 337 มาตรา 339 หรือมาตรา 340 ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต การกระทำความผิดตามวรรคสองหรือวรรคสามถ้าอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดนั้นโดยสภาพมีอำนาจไม่ร้ายแรงต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงจำคุกตลอดชีวิต" เดิมก่อนมีการแก้ไขกฎหมายได้ใช้ข้อความเฉพาะวรรคแรกการมีและใช้วัตถุระเบิดตามที่ระบุไว้ระวางโทษขั้นต่ำไม่สูงในปัจจุบันกฎหมายถือว่าการใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวในการกระทำความผิดต่อชีวิตฐานฆ่าผู้อื่นเป็นการกระทำที่ร้ายแรงมากและมีโทษหนักกว่าที่ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ฐานฆ่าผู้อื่นซึ่งระวางโทษประหารชีวิตจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี ดังนั้นการที่ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่มีความเห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทจึงครอบคลุมการลงโทษในความผิดที่จำเลยก่อให้เกิดขึ้นเมื่อเทียบกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2153/2519 ที่ว่าการกระทำของจำเลยเป็นต่างกรรมนั้นก็ไม่น่าจะเป็นการกลับหลักซึ่งอาจจะต้องดูเจตนารมณ์ของกฎหมายในแต่ละช่วงที่มีผลบังคับด้วยอาทิเช่นการมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตกับการมีเครื่องกระสุนปืนที่ใช้เฉพาะแต่ในการสงครามกฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิดคนละมาตราโดยมีเจตนารมณ์แยกความผิด 2 ฐานนี้ออกจากกันวัตถุคนละประเภทแสดงว่าจำเลยมีเจตนามีไว้ต่างกันแม้มีไว้วันเวลาเดียวกันก็เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2073/2523) คำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้นี้จึงเป็นบรรทัดฐานการลงโทษตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่นั้นเอง

กฤษฎาภรณ์คำพิพากษา: โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80, 83, 91, 32 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสามริบของกลางจำเลย ให้การ ปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานพยายามฆ่าและใช้ระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่น เป็นกรรมเดียวกันความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ส่วนความผิดฐานมีวัตถุระเบิดจำคุก 2 ปีแต่เมื่อรวมโทษทั้งสองกระทงแล้ว คงให้จำคุกตลอดชีวิตเพียงสถานเดียวตาม มาตรา 91(3) ริบของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง แต่ให้ริบของกลางโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2535 เวลาประมาณ 22 นาฬิกาได้มีคนร้ายขว้างระเบิดทำให้นางจริทร์ คงสมสุข ผู้เสียหายที่ 1 และนายหา ภูหมื่น ผู้เสียหายที่ 2 ถูกสะเก็ดระเบิดได้รับบาดเจ็บอันตรายแก่กายตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลเอกสารหมายจ.1 และ จ.2 เจ้าพนักงานตำรวจได้นำชิ้นส่วนระเบิดไปตรวจสอบแล้วปรากฏว่าเป็นส่วนหนึ่งของระเบิดขว้างชนิดสังหารแบบเอสเอฟจี 82 อันเป็นเครื่องกระสุนปืนตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้มีได้และเมื่อเกิดระเบิดขึ้นมีอำนาจทำลายสังหารชีวิตมนุษย์ สัตว์ และทรัพย์สิน

เสียหายได้ในรัศมีกรณีประมาณ 10 เมตรจากจุดระเบิด ตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสาร
หมาย ป.จ.1 ของศาลอาญา คดีมีปัญหาตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าวเพื่อ
พยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มี
ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่าก่อนเกิดเหตุเล็กน้อย พยานได้ยินเสียงจำเลยกับ
นางตุ๊กกรรยา พยานจึงใช้ไฟฉายส่องดู จำเลยได้พูดขึ้นว่า มึงฉายไฟหาลูกปืนหรือ แล้วจำเลยกับ
พยานมีปากเสียงทะเลาะกันด้วยถ้อยคำหยาบคาย สักครู่พยานเห็นนางตุ๊กเดินกลับเข้าไปในบ้าน
ขณะนั้นพยานยืนอยู่ห่างจากจำเลยเพียงวาเศษที่ตروقเข้าบ้านพยานมีไฟฟ้าสาธารณะอยู่
ตรงกันข้ามบ้านผู้เสียหายที่ 2 ส่องไปทางบ้านนางสาวลีซึ่งเป็นแม่ยายจำเลยแสงไฟดังกล่าวสามารถ
เห็นหน้าจำเลยได้ ได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลยมาก่อนและก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ได้ยิน
เสียงคุยกันซึ่งจำได้ว่าเป็นเสียงจำเลยคุยกับนางตุ๊กกรรยาจำเลย จึงได้ใช้ไฟฉายส่องดูและเห็นว่า
เป็นจำเลยและขณะที่ทะเลาะกันผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ใช้ไฟฉายส่องหน้าจำเลยถึง 3 ครั้ง จากการฉาย
ไฟฉายดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายที่ 1 เห็นเสื้อผ้าที่จำเลยสวมใส่อยู่ในขณะเกิดเหตุได้ชัดเจนว่าจำเลย
นุ่งกางเกงสีเทา ใส่เสื้อสีน้ำเงินคอสีขาว น่าเชื่อว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ทะเลาะกับจำเลย และ
จากลักษณะการกระทำของจำเลยที่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นกล่าวคือ ในตอนแรกที่ทะเลาะกันเห็นจำเลย
เดินเข้าไปในกระท่อมแล้วเดินออกมาที่ผู้เสียหายที่ 1 และกลับมาทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 อีก
หลังจากนั้นได้เดินถอยหลังไปและพูดว่ามึงแน่ใช่ไหม โดยพูดเน้นถึง 3 ครั้ง แล้วก้มหยิบวัตถุที่
พื้นดิน ผู้เสียหายที่ 1 รู้สึกว่ามีวัตถุถูกเหวี่ยงมาจากทางจำเลยข้ามศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ไปและได้ยิน
เสียงวัตถุที่เหวี่ยงมาตกทางด้านหลังผู้เสียหายที่ 2 ดังตูม ซึ่งก็คือการระเบิดของลูกระเบิด ตามที่
ฟังได้ดังกล่าวข้างต้นจึงเชื่อได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าว เพราะว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมี
สาเหตุโกรธเคืองกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงและมิได้ทะเลาะกับผู้อื่นอีกในขณะนั้น ขณะเกิดเหตุมี
เพียงแต่ผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยเท่านั้นที่อยู่ในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ตามคำเบิกความของพันตำรวจ
โทสุรัชย์ ศิริวิเชียร พยานโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนคดีนี้ก็ปรากฏว่า ในชั้นสอบสวนที่ได้
กระทำในวันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ระบุว่าจำเลยเป็นคนร้าย ตามบันทึกคำให้การ
ของผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายจ.3 และในการตรวจสถานที่เกิดเหตุในคืนเกิดเหตุตามเอกสาร
หมายป.จ.1 ของศาลจังหวัดชัยนาท ก็ได้รับข้อสันนิษฐานเบื้องต้นไว้ว่าเชื่อว่าจำเลยได้ใช้ระเบิด
ขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 เพื่อฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ที่เกิดมีปากเสียงกัน ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมี
สาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนจึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษส่วน
เรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ไปชี้ตัวจำเลยนั้นน่าเชื่อว่าเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 1 กลัวโดยจะเห็นได้จากที่
ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า หลังจากเกิดเหตุแล้วผู้เสียหายที่ 1 ต้องหลบไปนอนที่อื่น และปรากฏ
ต่อมาว่าเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2535 ผู้เสียหายได้ไปดูตัวจำเลยแล้วยืนยันว่าเป็นคนร้ายที่ขว้าง
ระเบิดใส่ผู้เสียหายที่ 1 จริง ตามบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมาย จ.3 แผ่นที่ 2 และ
ที่จับจำเลยได้หลังจากเกิดเหตุ 1 เดือนนั้น พันตำรวจโทสุรัชย์ก็ได้เบิกความว่ามีใช่เป็นเรื่องที่ไม่
ทราบจำเลยเป็นคนร้ายดังจะเห็นได้จากบันทึกการตรวจสอบที่เกิดเหตุและบันทึกคำให้การ
ผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าวข้างต้นซึ่งระบุชัดว่าจำเลยเป็นคนร้ายเมื่อพิจารณาถึงการที่จำเลยทะเลาะ
กับผู้เสียหายที่ 1 และกิริยาของจำเลยที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ ตลอดจน
พฤติการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่โจทก์นำเสนอโดยตลอดแล้ว มีข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผล
ซึ่งกันและกัน และสอดคล้องต้องกันฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า หลังจากทะเลาะกับผู้เสียหายที่
1 แล้ว จำเลยเดินเข้าไปหยิบลูกระเบิดในกระท่อม และจำเลยได้ใช้ลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่

ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าถูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าถูกระเบิดที่ขว้างไปดังกล่าวสามารถทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้จึงเป็นการขว้างไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 แต่การกระทำของจำเลยกระทำไปไม่ตลอดเพราะสะเก็ดระเบิดไม่ถูกอวัยวะสำคัญของผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 จึงไม่ตายสมดังเจตนาของจำเลย จึงเป็นการพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และเมื่อสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับบาดเจ็บ จึงถือได้ว่าเป็นพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 ด้วย กรณีเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องโจทก์ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นแต่ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีวัตถุระเบิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคหนึ่ง กับฐานใช้วัตถุระเบิดไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม มารวมสองกรรมโดยเห็นว่าเป็นความผิดคนละกรรมกันนั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบ เห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง"พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานมีวัตถุระเบิด ฐานพยายามฆ่า และใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ริบของกลาง คุณบัยย่ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1350/2540 พนักงานอัยการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โจทก์สืบเอก สำนวน ทงบุญจำเลย ป.อ. ม. 90, ม. 288 พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ม. 78 การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80, 83, 91, 32 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ริบของกลางจำเลย ให้การ ปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานพยายามฆ่าและใช้ระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวกันความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ส่วนความผิดฐานมีวัตถุระเบิดจำคุก 2 ปีแต่เมื่อรวมโทษทั้งสองกระทงแล้ว คงให้จำคุกตลอดชีวิต

เพียงสถานเดียวตามมาตรา 91(3) ธิบของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับให้ ยกฟ้อง แต่ให้ธิบของกลางโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้น ว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2535 เวลาประมาณ 22 นาฬิกาได้มีคนร้ายขว้างระเบิดทำให้นางจรินทร์ คงสมสุข ผู้เสียหายที่ 1 และนายหา ภูหมื่น ผู้เสียหายที่ 2 ถูกสะเก็ดระเบิดได้รับบาดเจ็บ เป็นอันตรายแก่กาย ตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลเอกสารหมายจ.1 และ จ.2 เจ้าพนักงาน ตำรวจได้นำชิ้นส่วนระเบิดไปตรวจสอบแล้วปรากฏว่าเป็นส่วนหนึ่งของระเบิดขว้างชนิดสังหาร แบบเอสเอฟจี 82 อันเป็นเครื่องกระสุนปืนตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนที่ นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้มีได้และเมื่อเกิดระเบิดขึ้นมีอำนาจทำลายสิ่งมีชีวิตมนุษย์ สัตว์ และทรัพย์สินเสียหายได้ในรัศมีจรัจประมาณ 10 เมตรจากจุดระเบิด ตามรายงานการตรวจ พิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.1 ของศาลอาญา คดีมีปัญหามาตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้าง ระเบิดดังกล่าวเพื่อพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้อง หรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่าก่อนเกิดเหตุเล็กน้อย พยานได้ยิน เสียงจำเลยกับนางตุ้กภรรยา พยานจึงใช้ไฟฉายส่องดู จำเลยได้พูดขึ้นว่า มึงฉายไฟหาถูกปืนหรือ แล้วจำเลยกับพยานมีปากเสียงทะเลาะกันด้วยถ้อยคำหยาบคาย สักครู่พยานเห็นนางตุ้กเดินกลับ เข้าไปในบ้าน ขณะนั้นพยานยืนอยู่ห่างจากจำเลยเพียงวาเศษที่ตรอกเข้าบ้านพยานมีไฟฟ้า สารณอยู่ตรงกันข้ามบ้านผู้เสียหายที่ 2 ส่องไปทางบ้านนางสาส์ซึ่งเป็นแม่ยายจำเลยแสงไฟ ดังกล่าวสามารถเห็นหน้าจำเลยได้ ได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลยมาก่อนและก่อนเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ได้ยินเสียงคุยกันซึ่งจำได้ว่าเป็นเสียงจำเลยคุยกับนางตุ้กภรรยาจำเลย จึงได้ใช้ ไฟฉายส่องดูและเห็นว่าเป็นจำเลยและขณะที่ทะเลาะกันผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ใช้ไฟฉายส่องหน้า จำเลยถึง 3 ครั้ง จากการฉายไฟฉายดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายที่ 1 เห็นเสื้อผ้าที่จำเลยสวมใส่อยู่ใน ขณะเกิดเหตุได้ชัดเจนว่าจำเลยนุ่งกางเกงสีเทา ใส่เสื้อสีน้ำเงินคอสีขาว น่าเชื่อว่าขณะเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ทะเลาะกับจำเลย และจากลักษณะการกระทำของจำเลยที่ผู้เสียหายที่ 1 เห็น กล่าวคือ ในตอนแรกที่ทะเลาะกันเห็นจำเลยเดินเข้าไปในกระท่อมแล้วเดินออกมาที่ผู้เสียหายที่ 1 และกลับมาทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 อีก หลังจากนั้นได้เดินถอยหลังไปและพูดว่ามึงแน่ใช้ไหม โดย พูดเน้นถึง 3 ครั้ง แล้วก้มหยิบวัตถุที่พื้นดิน ผู้เสียหายที่ 1 รู้สึว่ามีวัตถุถูกเหวี่ยงมาจากทางจำเลย ข้ามศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ไปและได้ยินเสียงวัตถุที่เหวี่ยงมาตกทางด้านหลังผู้เสียหายที่ 2 ดังตุม ซึ่งก็ คือการระเบิดของลูกระเบิด ตามที่ฟังได้ดังกล่าวข้างต้นจึงเชื่อได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิด ดังกล่าว เพราะว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงและมิได้ทะเลาะ กับผู้อื่นอีกในขณะนั้น ขณะเกิดเหตุมีเพียงแต่ผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยเท่านั้นที่อยู่ในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ตามคำเบิกความของพันตำรวจโทสุรัชย์ ศิริวิเชียร พยานโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวน คดีนี้ก็ปรากฏว่า ในชั้นสอบสวนที่ได้กระทำในวันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ระบุว่า จำเลยเป็นคนร้าย ตามบันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายจ.3 และในการตรวจ สถานที่เกิดเหตุในคืนเกิดเหตุตามเอกสารหมายป.จ.1 ของศาลจังหวัดชัยนาท ก็ได้ระบุ ข้อสันนิษฐานเบื้องต้นไว้ว่าเชื่อว่าจำเลยได้ใช้ระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 เพื่อฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ที่เกิดมีปากเสียงกัน ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนจึงไม่มีเหตุ ระวางสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษส่วนเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ไปชี้ตัวจำเลยนั้นน่าเชื่อ ว่าเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 1 กลัวโดยจะเห็นได้จากที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า หลังจากเกิดเหตุแล้ว ผู้เสียหายที่ 1 ต้องหลบไปนอนที่อื่น และปรากฏต่อมาว่าเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2535 ผู้เสียหายได้ไป

คู่ตัวจำเลยแล้วยืนยันว่าเป็นคนร้ายที่ขว้างระเบิดใส่ผู้เสียหายที่ 1 จริง ตามบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมาย จ.3 แผ่นที่ 2 และที่จับจำเลยได้หลังจากเกิดเหตุ 1 เดือนนั้น พันตำรวจโทสุรัชย์ก็ได้เบิกความว่ามีใช่เป็นเรื่องที่ไม่ทราบจำเลยเป็นคนร้ายดังจะเห็นได้จากบันทึกการตรวจสอบที่เกิดเหตุและบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าวข้างต้นซึ่งระบุชัดว่าจำเลยเป็นคนร้ายเมื่อพิจารณาถึงการที่จำเลยทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 และกิริยาของจำเลยที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ ตลอดจนพฤติการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่โจทก์นำเสนอโดยตลอดแล้วมีข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และสอดคล้องต้องกันฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า หลังจากทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 แล้ว จำเลยเดินเข้าไปหยิบลูกระเบิดในกระท่อม และจำเลยได้ใช้ลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดที่ขว้างไปดังกล่าวสามารถทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้ จึงเป็นการขว้างไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 แต่การกระทำของจำเลยกระทำไปไม่ตลอดเพราะสะเก็ดระเบิดไม่ถูกอวัยวะสำคัญของผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 จึงไม่ตายสมดังเจตนาของจำเลย จึงเป็นการพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และเมื่อสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับบาดเจ็บ จึงถือได้ว่าเป็นพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 ด้วย กรณีเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องโจทก์ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น แต่ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีวัตถุระเบิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคหนึ่ง กับฐานใช้วัตถุระเบิดไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม มารวมสองกรรมโดยเห็นว่าเป็นความผิดคนละกรรมกันนั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบ เห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง"พิพากษากลับว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานมีวัตถุระเบิด ฐานพยายามฆ่า และใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ริบของกลาง

องค์คณะ

กอบเกียรติ รัตนพานิช · สมมาตร พรหมานกุล · ชลอ บุญยเนตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1350/2540>